

PUOLUEEN TEHTÄVISTÄ MAASEUDULLA

*Puhe VKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa 69
lokakuun 26 pnä 1924*

Toverit! Koska edelliset toverit puhuivat riittävän yksityiskohtaisesti työstä maaseudulla, niin minun on rajoitettava muutamii huomautuksiin nykyisen ajankohdan erikoisuuksista.

Mitkä ovat nykyisen ajankohdan erikoisuudet talonpoikien aseman näkökannalta?

Ensimmäinen erikoisuus on se, että vanha pääoma, moraalinen pääoma, jonka me hankimme taistelussa talonpoikien vapauttamiseksi tilanherran vallasta, alkaa jo kulua loppuun. Eräät toverit sanovat: „Minkähän vuoksi pidetään melua työstä talonpoikaiston keskuudessa? Mehän olemme jo monesti puhuneet talonpoikaistosta, me emme ole koskaan unohtaneet talonpoikia, — mistä sitten johtuu tämä melu talonpoikaistosta?“. Mutta nämä toverit eivät nähtävästi käsittä sitä, että se meidän puolueemme vanha moraalinen pääoma, jonka se hankki Lokakuun kaudella ja elintarvikeylijäämien luovutusvelvollisuuden lakkauttamisen kaudella, on jo kulumassa loppuun. He eivät ymmärrä sitä, että nyt me tarvitsemme uutta pääomaa. Meidän on luotava puolueelle uusi pääoma uuden taiste-

lun oloissa. Meidän on valloitettava uudelleen puolellemme talonpoikaisto. Siitä on kysymys. Sen, että me autoimme maamiestä heittämään harteiltaan tilanherat ja saamaan maata, sen, että tehtiin loppu sodasta, että ei ole enää tsaaria ja että tsaarin mukana lakaisiin pois kaikki muutkin tsaristiset skorpionit, — kaiken tämän ovat talonpojat jo ehtineet unohtaa. Tällä vanhalla pääomalla ei nyt enää eletä kauan. Ken ei ole tätä ymmärtänyt, hän ei ole ymmärtänyt mitään uudesta tilanteesta, uuden talouspolitiikan uusista oloista. Me valloitamme uudelleen talonpoikaistoa puolellemme — siinä on meidän sisäisen tilanteemme ensimmäinen erikoisuus.

Mutta tästä seuraa, että uudet keskustelut talonpoikaistosta eivät ole suinkaan tarpeettomia, vaan vieläpä ne ovat jonkunverran myöhästyneetkin.

Toinen erikoisuus on siinä, että tänä kautena ovat muuttuneet meidän perusluokkamme — työläiset ja talonpojat, — niistä on tullut toisenlaisia. Aikaisemmin proletariaatti oli luokkahajaannuksen tilassa, pirstottu, ja talonpoikaiston kiihkeimpänä toivomuksena oli saada pidetyksi hallussaan tilanherroilta poisotetut maat ja voittaa sota tilanherroja vastaan. Niin oli aikaisemmin. Nyt ovat asiat toisin. Sotaa ei enää ole. Teollisuus kasvaa. Maatalous kehittyy. Nykyinen proletariaatti ei enää ole luokkahajaannuksen tilassa, vaan se on täysiveristä proletariaattia, jonka kulttuuritaso ja vaatimukset kasvavat päivästä toiseen. Mitä tulee talonpoikaistoon, niin se ei ole enää entinen, poljettu talonpoikaisto, joka pelkäsi menettävänsä maan ja oli valmis kaikkiin uhrauksiin pelastuakseen tilanherran vallasta. Se on uusi luokka, vapaa ja aktiivinen luokka,

joka on jo unohtanut tilanherran ja huolehtii nyt siitä, että saisi halpoja tavaroita ja voisi myydä viljansa mahdollisimman kalliista hinnasta. Sen luonteenomaisena piirteenä on kasvava poliittinen aktiivisuus. Nyt ei enää voida puhua siitä, että „puolue ottaa kaikesta selvän“, että „puolue järjestää kaiken kaikkien puolesta“. Tällaisia puheita eivät nykyään ymmärtäisi talonpojat ja sitä vähemmän työläiset. Nykyään on mentävä syvemmälle joukkoihin, nykyään on selvitettävä, selitettävä ja vakuutettava enemmän kuin aikaisemmin. Nyt on valloitettava uudelleen miljoonien puolueettomien luottamus ja varmistettava tämä luottamus organisaatorisesti, ennen kaikkea Neuvostojen kautta. Sitä vaatii joukkojen kasvanut poliittinen aktiivisuus.

Mutta eivät ainoastaan luokat ole muuttuneet. On muuttunut myöskin taistelutanner, sillä siitä on tullut toisenlainen, kokonaan toisenlainen. Mistä aikaisemmin kiisteltiin? Tarvitaanko elintarvikeyliäämien luovutusvelvollisuutta vai eikö tarvita? Vielä aikaisemmin oli kysymys siitä, tarvitaanko tilanherraa vai eikö tarvita? Nykyään nämä kysymykset on jo ratkaistu, sillä nyt ei ole enää tilanherraa eikä elintarvikeyliäämien luovutusvelvollisuutta. Nykyään ei ole kysymys tilanherrasta eikä elintarvikeyliäämien luovutusvelvollisuudesta, vaan viljan hinnasta. Tämä on aivan uusi taistelutanner, erittäin laaja ja monimutkainen taistelutanner, joka vaatii vakavaa tutkimista ja vakavaa taistelua. Nykyään ei kysymys ole edes veroista, sillä maamies maksaisi veronsa, jos viljan hinnat olisivat „kyllin korkeat“ ja jos kankaiden ja muiden kaupunkituotteiden hinnat olisivat „kyllin“ alhaiset.

Nykyään on tärkeimpänä kysymyksenä markkinat sekä kaupunkitavarain ja maataloustuotteiden hintakysymys.

Homelin läänikomitean sihteeri kirjoittaa Keskuskomitealle:

„Kolmessa kunnassa väestö kieltäytyi joukkomitassa hyväksymästä veroluettelosta. Verojen maksu tapahtuu kolme kertaa hitaammin kuin sen pitäisi tapahtua. Puolueettomien kuntakonferenssit, joita on pidetty, ovat olleet niin myrskyisiä, että eräät niistä on täytynyt sulkea, ja eräissä konferensseissa on tehty korjausehdotus: pyydetään keskusta alentamaan veroja ja korottamaan viljan hintoja. En tiedä, minkälainen tilanne vallitsee muissa lääneissä, mutta meidän läänimme tilanne ei ole niiden johtopäätöksien mukainen, jotka te (s.o. minä) esitätte viimeisessä suljetussa kirjeessänne. Työntekijäimme mieliala paikkakunnilla ei ole kehuttava. Maaseutu muistuttaa ärsytettyä mehiläispesää, kaikki puhuvat verosta ja viljan hinnoista“.

Samanlaisia tiedoituksia on Keskuskomitea saanut Siperiasta, maamme kaakkoisosasta, Kurskin, Tulan, Nizhnyi Novgorodin ja Uljanovskin sekä muista lääneistä.

Kaikkien näiden tiedoitusten ydinajatus on se, että meidän hintapolitiikkamme alkaa ahdistaa maamiestä ja hän haluaisi heikentää tai jopa heittää pois tämän hintapolitiikan toteuttamisen ne vipusimet, joita ilman meidän teollisuutemme ei voisi astua askeltakaan eteenpäin. On aivankuin talonpoika sanoisi meille: „te pelkääte alentaa kaupunkituotteiden hintoja alimpaan rajaansa, te pelkääte ulkomaisten

tavaroiden tulvaa ja sen vuoksi te olette luoneet kaikenlaiset tulliesteet, jotka suojaavat nuorta teollisuuttamme kilpailulta, mutta minulla ei ole mitään tekemistä teidän teollisuutenne kanssa, minä vaadin halpoja tavaroita, tulivatpa ne mistä hyvänsä“. Tai vielä: „te pelkääte korottaa viljan hintoja varoen työpalkan horjuttamista, siksi te olette keksineet kaikenlaiset hankintaelimet, säätäneet ulkomaankaupan monopolin ja muuta sellaista, mutta minulla ei ole mitään tekemistä teidän esteittenne ja vipusimienne kanssa, minä vaadin korkeita viljan hintoja“.

Sellainen on hintapolitiikan alalla käytävän taistelun ydinajatus.

Erittäin kuvaava tässä suhteessa on viime kapina Gruusiassa. Tuo kapina oli tietenkin lavastettu, mutta eräissä kihlakunnissa, etenkin Guurian kihlakunnassa, sillä oli ehdottomasti joukkoluonne. Mitä Guurian talonpojat vaativat? Halpoja tavaroita ja korkeita maissin hintoja. Guuria sijaitsee Lännen rajalla, se näkee ulkomaisten tavaroiden hintojen olevan halpoja meidän neuvostotavaroihimme verrattuna, ja se haluaisi, että meidän tavaroidemme hintoja alennettaisiin ainakin ulkomaisten hintojen tasalle tai että maissin hintoja korotettaisiin niin korkealle, että se turvaisi neuvostotavaroiden edullisen ostamisen. Siinä on Gruusiassa tapahtuneen Guurian kapinan taloudellinen perusta. Juuri tämän vuoksi tämä kapina on kuvaava uusille taisteluolosuhteille koko Neuvostomaassa. Juuri tämän vuoksi Gruusian kapinaa ei voida rinnastaa Tambovin kapinaan, jossa kysymys oli elintarvikeylijäämien luovutusvelvollisuuden poistamisesta eikä tehdasvalmisteiden ja maataloustuotteiden hinnoista.

Tämän markkinoilla ja maaseudulla tapahtuvan uuden taistelun innoittajia neuvostomaan hintapolitiikkaa vastaan ovat kulakit, keinottelijat ja muut neuvostovastaiset ainekset. Ne, nämä ainekset, pyrkivät irtaannuttamaan talonpoikaiston miljoonajoukot työväenluokasta ja kaivamaan siten pois maaperää proletariaatin diktatuurin alta. Tämän vuoksi meidän tehtävänämmä on eristää kulakit ja keinottelijat, temmata työtätekevä talonpoikaisto heistä irti ja saada se mukaan neuvostorakennustyöhön antaen siten ulospääsyn sen poliittiselle aktiivisuudelle. Me voimme tämän tehdä ja me jo teemme sitä, sillä talonpoikaiston työtätekevät joukot ja varsinkin köyhälistö ovat kiinnostettuja liitosta työläisten kanssa, proletariaatin diktatuurin säilyttämisestä ja siis myöskin niiden taloudellisten vipusimien säilyttämisestä, joiden varassa diktatuuri pysyy pystyssä.

Mitä tarvitaan tätä varten? Ennen kaikkea on pidettävä huolta siitä, että maaseudulla muodostettaisiin talonpojista puolueen ympärille lukuisat puolueetomat kaaderit, jotka voisivat yhdistää meidän puolueemme miljooniin talonpoikiin. Ilman tätä ei kannata edes puhuakaan talonpoikaiston tempaamisesta irti kulakeista ja keinottelijoista, kymmenien miljoonien talonpoikien voittamisesta ja varmistamisesta puolueen puolelle. Tämä tehtävä on tietysti vaikea. Mutta vaikeus ei voi olla meille voittamattomana esteenä. Maaseudulle on lähetettävä meidän solujemme avuksi satoja, ehkäpä tuhansiakin kokeneita, maaseutua tuntevia työntekijöitä (tässä ei ole kysymys lukumäärästä), jotka pystyvät nostattamaan ja luomaan puolueettomien talonpoikien aktiivijoukon. Tällöin on otettava

huomioon se talonpoikien luontainen epäluottamus kaupunkilaisväkeä kohtaan, jota yhä vieläkin on olemassa maaseudulla ja joka nähtävästi ei hälvene vielä piiankaan. Te tiedätte, millä tavalla talonpoika ottaa vastaan kaupungista saapuneen tulokkaan, varsinkin, jos hän on liian nuori: „kaupungista on taaskin tullut eräs tyhjäntoimittaja, eikä kai muuta varten kuin petkuttaakseen“. Tämä johtuu siitä, että talonpoika uskoo eniten siihen, joka itse hoitaa taloutta ja yleensä on perillä taloudesta. Juuri tämän vuoksi olen sitä mieltä, että meidän toimintamme keskiönä maaseudulla tulee olla itse talonpojista kokoonpannun aktiivijoukon muodostaminen, josta puolue voisi ammentaa uusia voimia.

Mutta miten tämä voidaan saada aikaan? Minun mielestäni tätä varten on ennen kaikkea elvytettävä Neuvostot. Neuvostojen työhön on saatava mukaan kaikki se, mikä on toimeliasta, rehellistä, aloittekykyistä ja valveutunutta, etenkin entiset puna-armeijalaiset, jotka ovat kaikkein valveutuneimpia, kaikkein aloittekykyisimpiä talonpoikia. Miksi juuri Neuvostojen työhön? Ensinnäkin siksi, että Neuvostot ovat valtaelimiä, ja työtätekevän talonpoikaiston saaminen mukaan maan hallitsemistyöhön on puolueen päiväjärjestyksessä oleva tehtävä. Toiseksi siksi, että Neuvostot ovat työläisten ja talonpoikien liiton elimiä, elimiä, joiden kautta työläiset johtavat talonpoikia, ja se, että työläiset johtavat talonpoikia, on nyt tarpeellisempaa kuin koskaan ennen. Kolmanneksi siksi, että Neuvostoissa laaditaan paikallinen budjetti, ja se on talonpoikaistolle päivänpolttava kysymys. Vihdoin siksi, että Neuvostot ovat talonpoikaiston mielialojen varmin

ilmapuntari, ja talonpoikaiston ääntä on ehdottomasti kuunneltava. Maaseudulla on muitakin erittäin tärkeitä puolueen ulkopuolella olevia järjestöjä, sellaisia kuin talonpoikaiskomiteat, osuuskunnat ja nuorisoliitot. Mutta on olemassa sellainen vaara, että nämä järjestöt saattavat visseissä olosuhteissa muuttua peliksi talonpoikain liitoiksi, jotka voivat irtaantua työläisistä. Ettei tätä tapahtuisi, on näiden järjestöjen toiminta yhdistettävä Neuvostoissa, joissa talonpoikien johtaminen työläisten taholta on turvattu itse Neuvostojen rakenteen perusteella. Juuri tämän vuoksi Neuvostojen elvyttäminen on ensiarvoisen tärkeä tehtävä juuri nyt, jolloin talonpoikain järjestöt kasvavat kuin sienet sateen jälkeen.

Äskettäin pidetyssä maaseutusolujen neuvottelukouksessa minä kehoitin tovereita arvostelemaan säälimättä puolueetyömme puutteellisuuksia maaseudulla*. Se herätti määrätynlaista tyytymättömyyttä. On näköjään olemassa sellaisia kommunisteja, jotka pelkäävät arvostelua eivätkä halua paljastaa työmme puutteellisuuksia. Se on vaarallista, toverit. Sanon enemmänkin: itsearvostelun tai puolueettomien taholta tulevan arvostelun pelko on nykyään kaikkein vaarallisin tauti. Sillä joko tahi: joko me tulemme itse arvostelemaan itseämme ja annamme puolueettomien arvostella työtämme,— ja silloin voidaan luottaa siihen, että meidän työmme edistyy maaseudulla; tahi me emme salli tällaista arvostelua,— ja silloin meitä tulevat arvostelemaan tapahtumat, sellaiset kuin kapinat

---

* Kts. tämä osa, s. 330—341. *Toim.*

Kronstadtissa, Tambovissa ja Gruusiassa. Minun mielestäni ensimmäistä laatua oleva arvostelu on suotavampaa kuin toista laatua oleva arvostelu. Juuri tämän vuoksi ei meidän pidä pelätä puolueen jäsenten ja vielä vähemmän puolueeseen kuulumattomien harjoittamaa arvostelua.

*Ensi kerran julkaistu kirjassa:
J. Stalin. Talonpoikaiskysymys.
M.—L., 1925*